

Ковальчук Аліна

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки підприємств та корпорацій Груб'як С.В.)

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

На даний час глобальна економіка динамічно розвивається. Учорапні економічні аутсайдери, у тому числі й країни з комуністичною ідеологією, сьогодні перетворилися на локомотиви економічного зростання у світовому масштабі. Переважна більшість дослідників стверджують, що основою сучасного економічного розвитку є транскордонний рух інвестиційних ресурсів та упровадження за їх рахунок інновацій [1].

У широкому розумінні інвестиційна діяльність пов'язана із вкладенням фінансів в об'єкти інвестування з метою одержання прибутку. У вузькому розумінні інвестиційна діяльність, власне інвестування, процес перетворення інвестиційних ресурсів у вкладення. Суть інвестиційної діяльності розкривається, як на мікро-, так і на макрорівні, та визначається ефективністю використання інвестиційних ресурсів. Тому вирішальне значення мають результати господарської діяльності інвестиційних галузей. Їх технічний рівень, організація виробництва, здатність до засвоєння інновацій здійснюють основний вплив на інвестиційний цикл, окупність і віддачу інвестиційних ресурсів [2]. На нашу думку, інвестиційний потенціал визначає наявність власних фінансових ресурсів, а також потенційну спроможність підприємства до залучення ресурсів для здійснення інвестиційної діяльності. На сучасному етапі розвитку значну увагу варто приділити підвищенню інноваційної активності підприємств, яка надає реальні можливості залучення у наукову сферу приватного капіталу, організації, мережі малих, середніх та реорганізації крупних підприємств, що здатні мобільно опановувати наукоємні технології, впроваджувати їх у виробництво[3]. Однією з головних проблем низького рівня інноваційної активності на підприємствах є недостатність коштів (хоча проведення ефективної інноваційної діяльності потребує значних фінансових внесків) та низький рівень системи стимулювання інноваційної діяльності. На сьогодні українські підприємства не є конкурентоспроможними на світовому ринку, тому актуалізується питання залучення нових інвестицій та впровадження інноваційних процесів у всі сфери виробництва. Тому інвестиційно-інноваційний потенціал має важливе місце в діяльності вітчизняних підприємств. Оскільки за останнім перебігом подій, в саме військовими діями на сході нашої країни, більшість вітчизняних підприємств взагалі не розвиваються і не проводять інноваційну діяльність.

Впровадження інноваційно-інвестиційної моделі розвитку підприємств дає можливість системно вирішувати проблеми, що виникають при зміні

методів і підходів до інвестиційного забезпечення інноваційних процесів, раціоналізації механізмів управління залучення інвестицій. Інвестиційно-інноваційний розвиток вітчизняних підприємств повинен базуватися на:

- безпосередній участі держави задля рівня розвитку інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємств;
- визначенні пріоритетних галузей для зовнішнього та внутрішнього інвестування;
- ресурсозабезпеченості підприємства;
- ефективному моніторингу ринку, дослідженню конкурентного середовища;
- визначенні ефективної довготривалої стратегії економічного зростання;
- наданні державних гарантій захисту прав інтелектуальної власності.

В Україні від часу здобуття незалежності використовувалися різні механізми стимулювання інвестиційної діяльності, однак, хоча і було досягнуто певне зростання іноземних інвестицій, вони не стали фактором підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції, технологічного оновлення економіки та переходу її на інноваційну модель розвитку. Отже, наслідки очевидні: згідно з індексом глобальної конкурентоспроможності України перебуває на 72-му місці у світі, зі 134 досліджуваних країн [4].

В умовах ринкової економіки успішна робота будь-якого підприємства багато в чому залежить від вірно обраної системи, стратегії та методів управління витратами.

Слід враховувати, що впровадження нових технологій призводить до необхідності застосування адекватних змін в існуючих формах і методах організації управління, що обумовлює подальшу розробку інновацій в сфері прийняття управлінських рішень. На інноваційну діяльність підприємства впливають загальні та специфічні фактори. Найбільш впливовим загальним фактором виступають циклічні коливання економіки. До специфічних факторів слід віднести комерційно-політичні умови реалізації конкретних продуктів інноваційної діяльності на ринку, стан науково-технічного потенціалу виробничої сфери [5].

Однак, незважаючи на усі проблеми і прорахунки в проведенні державної інноваційно-інвестиційної політики, вітчизняні підприємства демонструють поступове зростання обсягів фінансової інновації. Тому, необхідно активізувати зусилля вітчизняних державних структур, які мають контакти з відповідними іноземними організаторами, що проводять міжнародні виставки новітньої продукції. Слід надавати можливості спеціалістам вітчизняних підприємств відвідувати різні заходи з метою активного сприйняття й упровадження у виробництво зарубіжного досвіду. Вони сприятимуть підвищенню попиту на продукцію вітчизняного виробника, значному розширенню виробничого

потенціалу України, забезпечать підприємствам необхідні параметри фінансової віддачі як основи для їх подальшого розвитку та належного рівня конкурентоспроможності.

Використані джерела

1. Крисько Ж. Л. Економічна сутність інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства / Ж. Л. Крисько // Економічний простір: зб. наук. праць. – Дніпропетровськ: ПДАБА, 2014. – № 89. – С. 168-176.
2. Федоренко В. Г. Шляхи підвищення ефективності інвестицій в Україні / В.Г. Федоренко – К. : Науковий світ, 2003. – 724 с.
3. Гринько Т. Щодо інноваційного потенціалу як складової частини інноваційної активності підприємств / Т. Гринько // Економіст. – 2010. – № 2. – С. 56-58.
4. Федишин І.Б., Федишин Б.П. Стратегічний розвиток економіки на інноваційній основі / І.Б.Федишин, Б.П. Федишин // Соціально-економічні проблеми і держава. – 2011. Вип.1
5. Білан О. С. Проблеми інвестиційного планування на вітчизняних підприємствах / О. С. Білан // Інноваційна економіка. – 2011. – № 4 (23). – С. 190 – 193.

Коломієць Соломія

(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри економіки підприємств і корпорацій Гринчуцький В. І.)

ШЛЯХИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Головною особливістю діяльності сучасних підприємств є їх включення в процес глобалізації. За даних умов вітчизняні підприємства поступаються іноземним, адже іноземні підприємства, що все більше виходять на український ринок, є технологічно сильнішими та конкурентоспроможнішим.

На сучасному етапі конкурентний ринок характеризується стрімким зростанням вимог споживачів, що свідчить про посилення конкурентної боротьби, зміцнення позицій конкурентів і скорочення строків впровадження інноваційних технологій. Конкуренція змушує суб'єктів ринку постійно тримати під контролем дії власних суперників, ухвалювати рішення, що зумовлюють подолання негативних наслідків їхнього конкурентного тиску та сприяють стабільному розвитку суб'єкта в умовах конкуренції, тобто забезпечують його конкурентоспроможність. Конкурентоспроможність є однією із центральних категорій сучасної економічної науки, з якою традиційно пов'язують успішність функціонування суб'єктів конкурентних відносин, ефективність та стабільність розвитку ринкового механізму в цілому [2].

Конкурентоспроможність підприємства найчастіше пов'язують з такими властивостями, як: здатність випускати конкурентоспроможну продукцію, послуги, спроможність до продуктивного та ефективного функціонування, здатність задовольняти потреби споживачів краще, ніж це роблять основні